

6 iulie – 12 iulie

O lume mai bună

Textul de memorat: „Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.” (Leviticul 19:18)

În harul Său, Dumnezeu a avut întotdeauna un popor cu care a menținut o relație specială. În experiențele lui Enoh, Noe, Avraam, Isaac și Iacov - printre alții -, putem vedea dorința lui Dumnezeu de a reface relația cu omul, relație care fusese distrusă de păcat. Dar aceasta nu era doar pentru binele câtorva și al familiilor lor. Faptul că ei au fost în legătură cu Dumnezeu și au fost binecuvântați de El făcea parte dintr-un plan mai mare de restaurare a relației și de împărtășire a binecuvântării cu alții. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2,3). Pentru că a fost binecuvântat, el putea fi o binecuvântare pentru alții.

Această binecuvântare trebuia să vină prin poporul Israel și, în cele din urmă, prin Mesia, care avea să Se nască din acel popor. Prin crearea poporului Israel, Dumnezeu dorea să lucreze prin întreaga națiune. Astfel, El le-a dat legi, îndrumări, sărbători și practici prin care să poată trăi astfel încât, ca unii care erau binecuvântați de Dumnezeu, să poată fi și ei o binecuvântare pentru alții.

Fără îndoială că acest principiu există și astăzi.

Duminică, 7 iulie – Dumnezeu aude

„Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile” (Exodul 3:7).

Patru sute de ani sunt o perioadă lungă de așteptare, în special în condiții de sclavie tot mai dură. Dumnezeu făgăduise că Se va întoarce la poporul Său și îl va scoate din Egipt, dar, generație după generație, Israel a rămas acolo pentru a construi bunăstarea și prestigiul opresorilor idolatri și, în tot acest timp, Dumnezeu părea că tace.

Apoi, Dumnezeu a intervenit într-un mod unic. El i S-a arătat într-un rug aprins undeva departe, în deșert, unui om care nu părea a fi conducător; era un prinț fugar, un păstor smerit, pe nume Moise. El i-a dat șovăitorului Moise o misiune și prima parte a acesteia era să se întoarcă în Egipt, la israeliți, cu mesajul că Dumnezeu auzise și văzuse asuprirea lor, era preocupat de ei și că avea de gând să facă ceva pentru a le schimba situația în mod semnificativ.

1. De ce era important ca Dumnezeu să înceapă aplicarea planului Său pentru Israel cu următorul mesaj? Ce ne atrage atenția în afirmația lui Dumnezeu? Exodul 3:16,17

Dumnezeu nu are doar un plan pentru o țară mai bună, ci vrea ca poporul să nu iasă din Egipt în sărăcie. Timp de sute de ani, israeliții au contribuit la bogăția Egiptului. Dumnezeu a prevăzut împotrivirea de la început a lui Faraon, dar l-a asigurat pe Moise că israeliții aveau să fie compensați pentru anii lor de trudă: „Voi face chiar ca poporul acesta să capete trecere înaintea egiptenilor și, când veți pleca, nu veți pleca cu mâinile goale” (Exodul 3:21).

După mulți ani de opresiune, Dumnezeu a folosit ocazia de a da naștere unei societăți noi cu acești foști sclavi. El dorea ca ei să trăiască altfel și să înființeze o societate care să dureze și să se dezvolte. Planul Său a fost ca acest tip nou de societate să fie un model pentru națiunile înconjurătoare și, asemenea lui Avraam, binecuvântarea primită de la Dumnezeu să fie o binecuvântare pentru întreaga lume.

Cât de important este pentru tine faptul că Dumnezeu vede suferința oamenilor și aude strigătele lor după ajutor? Ce îți spune acest lucru despre El? (Gândește-te la Exodul 4:31.)

Luni, 8 iulie – Cele Zece Porunci

2. Cum te ajută rezumatul pe care îl face Isus Decalogului să înțelegi mai bine fiecare poruncă atunci când o citești? Matei 22:37-40; Exodul 20:1-17

Cele Zece Porunci se aseamănă cu o constituție. După un scurt preambul în care se arată pe ce bază au fost făcute aceste afirmații - Dumnezeu Și-a eliberat poporul din sclavia egipteană - documentul enumeră principiile esențiale pe care a fost întemeiată această națiune. În acest caz, au fost date porunci specifice despre modul în care oamenii își puteau exprima cel mai bine dragostea pentru Dumnezeu și unii pentru alții. La multe națiuni cu o moștenire creștină, legislația se întemeiază pe aceste principii ale Decalogului.

Deși multe dintre porunci sunt foarte scurte, nu ar trebui să subestimăm impactul major și domeniul larg pe care îl acoperă fiecare. De exemplu, porunca a șasea - „Să nu ucizi” (Exodul 20:13) - rezumă și include „toate actele de nedreptate care tind să scurteze viața”, dar și „o egoistă neglijare de a îngriji de cei în nevoie sau în suferință” (*Patriarhi și profeți*, p. 308). În același fel, porunca a opta, „Să nu furi” (vers. 15), „condamnă comerțul cu sclavi și interzice războaiele de cucerire”. Ea „cere plata dreaptă a datoriilor și salariilor” și, totodată, interzice „orice încercare de a obține foloase personale de pe urma neștiinței, slăbiciunii sau nenorocirii altora” (*Ibidem*, p. 309).

De obicei, spunem despre noi că nu suntem oameni răi, pentru că nu suntem implicați în crime sau în furturi. Dar, când a vorbit despre porunci, Domnul Isus a spus clar că poruncile nu sunt împlinite doar prin a nu face anumite fapte. Ci gândurile, intențiile și chiar faptul că nu facem ce știm că ar trebui să facem pot însemna călcarea Legii lui Dumnezeu (vezi Matei 5:21-30).

Imaginează-ți o societate în care fiecare poruncă din Decalog ar fi luată în serios și trăită la literă. Ar fi o societate activă, vie, în care fiecare și-ar exprima cu entuziasm dragostea pentru Dumnezeu, iubindu-i pe semeni și având grijă de ei.

De ce avem tendința să citim Cele Zece Porunci în sens foarte restrâns, adesea ignorând aplicațiile lor mai cuprinzătoare? De ce este mai ușor să punem în practică o înțelegere mai restrânsă?

Marti, 9 iulie – Grija pentru robi, văduve, orfani, străini

3. Care este mesajul lui Dumnezeu pentru poporul Israel? Exodul 23:9

Ca sclavi care tocmai fuseseră eliberați, israeliții știau cum este să fii asuprit, exploatat și marginalizat. Deși își sărbătoreau eliberarea, Dumnezeu voia ca ei să nu cumva să uite de unde veniseră, cum se simțiseră ca sclavi și ce făcuse El ca să îi salveze. El a instituit Pastele ca o aducere-aminte și o ocazie de a repeta: „Prin mâna Lui cea atotputernică, Domnul ne-a scos din Egipt, din casa robiei” (Exodul 13:14).

4. De ce în îndrumările despre cum să se poarte cu cei mai necăjiți din societatea nou-formată, li se amintește că și ei fuseseră sclavi? Exodul 22:21-23

Doar ce fuseseră rostite Cele Zece Porunci și Moise este chemat pe munte, unde Dumnezeu îi dă instrucțiuni detaliate despre cum să fie trăite aceste porunci importante în societatea israeliților. Chiar înainte de instrucțiunile despre construirea sanctuarului, Dumnezeu dă trei capitole de legi despre cum să se poarte, cum să fie tratați sclavii, legi care erau în contrast izbitor cu tratamentul de care avuseseră parte mulți dintre ei. Erau legi cu privire la fapte violente, la proprietate, legi pentru viețuirea zilnică și principii pentru înființarea de curți judecătorești care să aplice aceste legi și să facă dreptate (Exodul 21-23).

În aceste legi era proeminentă preocuparea față de cetățenii din această societate nouă, dar și grija pentru străini și cei mai vulnerabili. Aceștia nu trebuiau exploatați, ci chiar aveau dreptul la hrană într-un mod în

Studiu Biblic, Trim. III, 2019 – Slujirea celor în nevoie

care li se respecta demnitatea, ca de exemplu dreptul de a strânge spicele care rămâneau pe câmp după seceriș. Acest comportament față de cei oropsiți și de străini nu era ceva obișnuit în lumea veche. Chiar și astăzi unii par să uite aceste principii morale importante referitoare la comportamentul față de ceilalți.

Ce amintire din experiența ta te face să fii mai compătitor și mai preocupat de suferința sau nedreptatea față de semenii?

Miercuri, 10 iulie – A doua zecime

Mulți creștini recunosc și urmează învățăturile Bibliei cu privire la zecime. Având la bază textul din Maleahi 3:10, aceasta este o formulă simplă prin care credincioșii dau zece procente din venitul lor pentru a susține lucrarea bisericii de răspândire a Evangheliei. Fiindu-le încredințată această zecime, de obicei bisericile au reguli stricte cu privire la folosirea acestor fonduri care sunt direcționate în special spre susținerea directă a lucrării și a evanghelizării.

5. Care este primul scop al aducerii zecimii? Deuteronomul 14:22-29

Suntem ispitiți să credem că, dacă am adus cele zece procente, ne-am îndeplinit datoria de a da. Însă învățăturile date israeliților ne sugerează că zecimea este doar un punct de plecare. Israelitul din vechime, care trăia și dăruia conform principiilor din legile găsite în Leviticul, aducea regulat între un sfert și o treime din venitul anual, pentru a-i susține pe preoți, sanctuarul și pe săraci.

Acest tip de dăruire - pentru a-i susține pe străini, orfani și văduve - era a doua zecime. Desigur, era normal ca oamenii să se bucure de roadele muncii lor și să aibă sărbători la strânsul recoltelor. Dumnezeu le făgăduise că îi va binecuvânta, în special în țara pe care le-o dăduse în stăpânire, dar nu trebuiau să considere că aceste binecuvântări li se cuvin sau să îi uite pe cei mai puțin binecuvântați.

În mod normal, cea parte a recoltei trebuia adusă la templu și împărțită acolo. Dar, în fiecare al treilea an, binecuvântarea trebuia să fie împărțită cu cei dezavantajați din comunitate. În aceste sărbători ale recoltelor, accentul cădea pe cei care fuseseră trecuți cu vederea sau uitați: „După ce vei isprăvi de luat toată zeciuiala din roadele tale, în anul al treilea, anul zeciuielii, s-o dai levitului, străinului, orfanului și văduvei, și ei să mănânce și să se sature în cetățile tale” (Deuteronomul 26:12).

Conform îndrumărilor date de Domnul, cel puțin o parte din aceste daruri trebuia să fie folosită ca ajutor financiar și practic pentru cei nevoiași. Era și un mod de a li se aminti israeliților să aprecieze mila și dreptatea lui Dumnezeu față de ei.

Citește Deuteronomul 26:1-11. Cum ar trebui să aplicăm noi acest lucru în atitudinea noastră față de cei în nevoie?

Joi, 11 iulie – Anul jubiliar

Raportându-se la israeliți ca la unii care nu aveau casele lor și care așteptau să ajungă în Țara Făgăduinței, Dumnezeu a știut cât de important era ca pământul să fie al lor în Canaan. Sub conducerea lui Iosua, Dumnezeu a rânduit o distribuire a pământului după seminții (triburi) și familii.

Dar Dumnezeu mai știa că, în timp, bogăția, oportunitatea și resursele rezultate din deținerea unui teren aveau să se concentreze în mâinile câtorva. Greutățile familiale, sănătatea precară, alegerile nefaste și alte nenorociri puteau să îi determine pe unii deținători de terenuri să își vândă proprietățile pentru un câștig imediat sau doar pentru a supraviețui, dar aceasta ar fi însemnat ca familia să rămână lipsită de terenuri mai multe generații succesive.

Dumnezeu a hotărât ca pământul nu poate fi vândut definitiv, ci numai până la următorul „an de veselie” (an jubiliar), moment în care pământul îi revenea familiei căreia îi fusese alocat, și ca orice teren vândut să poată fi răscumpărat de vânzător sau de un alt membru al familiei vânzătorului în orice moment. Din nou, Dumnezeu le reamintește israeliților de relația lor cu El și de modul în care acest lucru influențează

Studiu Biblic, Trim. III, 2019 – Slujirea celor în nevoie

relațiile lor cu ceilalți: „Pământurile să nu se vândă de veci, căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici” (Leviticul 25:23).

6. Cât de diferită crezi că ar fi societatea dacă ar fi aplicate și azi următoarele principii, în special cuvintele „niciunul să nu înșele pe aproapele lui”? Leviticul 25:8-23

„Rânduielile puse de Dumnezeu aveau ca scop să sprijine egalitatea socială. Instituția anului sabatic și îndeosebi a anului jubiliar puneau din nou în rânduială, în cea mai mare măsură, ceea ce se întâmplase rău între timp în viața socială și politică a națiunii.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 534

Istoricii Bibliei nu sunt siguri dacă aceste ritmuri economice și sociale au fost urmate întru totul o perioadă mai lungă (2 Cronici 36:21). Dar, chiar și așa, aceste rânduieli ne oferă o înțelegere uimitoare a modului în care ar fi lumea dacă s-ar urma în totul legile lui Dumnezeu. Ba mai mult, acestea scot în evidență preocuparea specială a lui Dumnezeu pentru cei săraci și marginalizați și grija Lui ca dreptatea să fie văzută în mod practic în lume.

Vineri, 12 iulie – Un gând de încheiere

„În afară de recunoașterea cerințelor lui Dumnezeu, nimic nu caracteriza mai bine legile date de Moise, decât spiritul de dărnicie, delicatețe și ospitalitate arătat față de săraci. ... Ca și în zilele noastre, și atunci au fost oameni loviți de nenorociri, de boală și de pierderea agoniseliilor lor, totuși, atâta vreme cât au ascultat de îndrumările date de Dumnezeu, între ei nu au fost cerșetori și nici oameni care să sufere din lipsă de hrană.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 530

„Rânduielile acestea ... puneau stavilă avariției și înclinației spre înălțarea de sine și creau un spirit nobil de bunătate, iar faptul că întrețineau în toate clasele bunătatea și încrederea susținea ordinea socială și statornicia conducerii. Noi suntem cuprinși în marea familie a omenirii și ce facem pentru a le fi de folos altora și a-i ridica se întoarce la noi sub forma binecuvântărilor.” - *Ibidem*, p. 534

Rezumat: Dumnezeu a auzit strigătele copiilor lui Israel când sufereau în Egipt și a intervenit pentru a-i salva. El a dorit să facă un legământ cu ei și să lucreze împreună pentru a înființa o societate nouă care să fie o binecuvântare pentru toți, chiar și pentru cei care adesea erau uitați, marginalizați și vulnerabili.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolele 27 „Legea dată lui Israel” și 51 „Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci”.

BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE* – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Samuel 24-30

1. Ce zicală i-a amintit David lui Saul?
2. Cine i-a spus lui David că sufletul lui „va fi legat în mănunchiul celor vii”?
3. Cu ce vietăți s-a comparat David când era căutat de Saul?
4. Ce lege și obicei a rămas în Israel cu privire la prada de război?

Evanghelizare, subcapitolul „Dificultățile tot mai mari”

5. În ce condiții va trebui biserica să facă lucrarea pe care nu a reușit s-o îndeplinească în timp de pace și prosperitate?